Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PAOLO MENGOZZI
6 päivänä joulukuuta 2016[1]

Asia C-690/15

Wenceslas de Lobkowicz
vastaan
Ministère des Finances et des Comptes publics

(Ennakkoratkaisupyyntö – Cour administrative d'appel de Douai (Douain hallintoasioiden muutoksenhakutuomioistuin, Ranska))

Ennakkoratkaisupyyntö — Työntekijöiden vapaa liikkuvuus — Euroopan unionin virkamies — Pakollinen kuuluminen Euroopan unionin toimielinten sosiaaliturvajärjestelmään — Kansallisen sosiaaliturvan etuuksien rahoitus — Kiinteistötulot — Maksuvelvollisuus — Yleinen sosiaalimaksu (CSG) — Sosiaalimaksu — Lisämaksut

I Johdanto

1. Onko unionin oikeus esteenä sille, että Euroopan unionin virkamieheltä peritään jäsenvaltiossa, jossa hänellä on verotuksellinen asuinpaikka, sosiaalimaksuja hänen sieltä saamistaan kiinteistötuloista?

2. Tämä on tiivistettynä kysymys, jonka cour administrative d'appel de Douai (Douain hallintoasioiden muutoksenhakutuomioistuin, Ranska) esittää tässä asiassa.

3. Ennakkoratkaisupyyntö on esitetty riita-asiassa, jossa asianosaisina ovat vuonna 2016 eläkkeelle jäänyt Euroopan komission virkamies Wenceslas de Lobkowicz ja ministère des Finances et des Comptes publics (Ranskan valtiovarainministeriö) ja joka koskee sosiaalimaksuja, joita de Lobkowiczilta on vuosina 2008–2011 peritty Ranskassa saaduista kiinteistötuloista.

4. Kuten ennakkoratkaisupyynnön perusteluista ilmenee, pyynnön taustalla on myös 26.2.2015 annettu tuomio de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), jossa unionin tuomioistuin pääasiallisesti katsoi, että työntekijältä, joka oli Alankomaiden kansalainen ja asui verotuksellisesti Ranskassa sekä kuului sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71[2] soveltamisalaan, ei voitu viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa periä hänen pääomatulojensa perusteella määräytyviä sosiaalimaksuja, jotka ovat osittain samoja ja osittain vastaavia kuin nyt käsiteltävän asian kohteena olevat maksut.

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98 (EYVL 1998 L 209, s. 1).

5. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin siis varsinaisesti pyytää unionin tuomioistuinta ratkaisemaan, voidaanko 26.2.2015 annetussa tuomiossa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) esitettyä ratkaisua soveltaa asetuksen N:o 1408/71 soveltamisalan ulkopuolelle kiistattomasti jäävän unionin virkamiehen tilanteeseen.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Unionin oikeus*

6. EU-, EUT- ja EHTY-sopimusten liitteenä olevan Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan (N:o 7) (jäljempänä pöytäkirja) 12 artiklan perusteella unionin virkamiehet ja muu henkilöstö ovat velvollisia maksamaan unionille veroa unionin heille maksamista palkoista ja palkkioista. He eivät maksa kansallista veroa unionin maksamista palkoista ja palkkiosta.

7. Pöytäkirjan 13 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että sovellettaessa tuloverotusta, varallisuusverotusta ja perintöverotusta sekä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi unionin jäsenvaltioiden välillä tehtyjä yleissopimuksia unionin niiden virkamiesten ja sen muun henkilöstön kotipaikan, jotka hoitaakseen tehtäväänsä unionin palveluksessa muuttavat asumaan muun jäsenvaltion alueelle kuin siihen jäsenvaltioon, jossa heidän verotuksellinen kotipaikkansa oli heidän ryhtyessään hoitamaan tehtäviään unionissa, katsotaan olevan edelleen viimeksi mainitussa maassa.

8. Pöytäkirjan 14 artiklan mukaan unionin virkamiehiä ja muuta henkilöstöä koskeva sosiaalietuusjärjestelmä vahvistetaan asetuksella.

9. Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja näiden yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta ja komission virkamiehiin väliaikaisesti sovellettavista erityistoimenpiteistä 29.2.1968 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY, Euratom, EHTY) N:o 259/68,[3] sellaisena kuin se on muutettuna 20.12.2010 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1240/2010,[4] (jäljempänä henkilöstösäännöt) säädetään muun muassa, että virkamiehet maksavat maksuja unionin toimielinten yhteisiin sosiaaliturva- ja eläkejärjestelmiin.

10. Henkilöstösääntöjen V osaston 2 luvussa, jonka otsikkona on ”Sosiaaliturva”, olevissa henkilöstösääntöjen 72–84 artiklassa esitetään prosenttiosuutena peruspalkasta maksu, jolla virkamiehet osallistuvat yhteisten järjestelmien kattamien vakuutustapahtumien rahoittamiseen. Henkilöstösääntöjen samassa luvussa luetellaan sosiaali- ja eläke-etuudet, joita virkamiehet ja heidän perheenjäsenensä saavat.

11. Asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan nojalla asetusta sovelletaan kaikkeen lainsäädäntöön, joka koskee seuraavia sosiaaliturvan aloja: sairaus- ja äitiysetuudet, työkyvyttömyysetuudet, mukaan lukien ne, joiden tarkoituksena on ansiokyvyn ylläpitäminen tai parantaminen, vanhuusetuudet, jälkeen jääneiden etuudet, työtapaturma- ja ammattitautietuudet, kuolemantapauksen johdosta annettavat avustukset, työttömyysetuudet ja perhe-etuudet.

12. Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jollei 14 c tai 14 f artiklasta muuta johdu, henkilöt, joihin asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia. Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 2 kohdan a alakohdassa täsmennetään muun muassa, että jollei 14–17 artiklasta muuta johdu, jäsenvaltion alueella työskentelevä henkilö on tämän valtion lainsäädännön alainen, vaikka hän asuu toisen jäsenvaltion alueella.

3 — EYVL 1968, L 56, s. 1.

4 — EUVL 2010, L 338, s. 7.

13. Tämä asetus on 1.5.2010 lukien korvattu sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 883/2004,[5] jonka 3 ja 11 artikla vastaavat olennaisilta osin asetuksen N:o 1408/71 4 ja 13 artiklaa.

B *Ranskan oikeus*

14. Sosiaaliturvalain (code de la sécurité sociale) L. 136-6 §:n, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, mukaan luonnollisilta henkilöiltä, joilla on yleisen verolain (code général des impôts) 4 B §:ssä tarkoitettu verotuksellinen kotipaikka Ranskassa, peritään pääomatuloihin, muun muassa kiinteistötuloihin, perustuva maksu, jonka määräytymisperusteena käytetään tuloveron määrittämiseksi huomioon otettua nettomäärää.

15. Yleisen verolain 1600-0 C §:ssä, joka on yksi niistä tämän lain säännöksistä, jotka koskevat ”Caisse nationale des allocations familialesille [perheavustuksista vastaava elin], fonds de solidarité vieillesselle [eläkerahasto] ja pakollisille sairausvakuutusjärjestelmille perittävää yleistä sosiaalimaksua” (jäljempänä CSG-maksu), säädetään, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, että luonnollisilta henkilöiltä, joilla on 4 B §:ssä tarkoitettu verotuksellinen kotipaikka Ranskassa, peritään sosiaaliturvalain L. 136-6 §:ssä säädetty pääomatuloihin, muun muassa kiinteistötuloihin, perustuva maksu, jonka määräytymisperusteena käytetään tuloveron määrittämiseksi huomioon otettua nettomäärää.

16. Yleisen verolain 1600-0 F bis §:ssä, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin, säädetään, että mainituilta henkilöiltä peritään lisäksi sosiaaliturvalain L. 245-14 §:n perusteella samoista tuloista 2 prosentin sosiaalimaksu sekä sosiaalitoimesta ja perheistä annetun lain (code de l’action sociale et des familles) L. 14-10-4 §:n perusteella 0,3 prosentin suuruinen lisämaksu sekä sosiaalitoimesta ja perheistä annetun lain L. 262-24 §:n perusteella 1,1 prosentin suuruinen lisämaksu.

III Pääasia, ennakkoratkaisukysymys ja asian käsittely unionin tuomioistuimessa

17. Ranskan kansalainen de Lobkowicz työskenteli vuodesta 1979 Euroopan komission virkamiehenä, kunnes hän jäi eläkkeelle 1.1.2016. Henkilöstösääntöjen V osaston 2 luvun ja erityisesti siinä olevan 72 artiklan nojalla hän kuuluu unionin virkamiehiin ja muuhun henkilöstöön sovellettavan pakollisen sosiaaliturvajärjestelmän piiriin.

18. Pöytäkirjan 13 artiklan mukaan de Lobkowiczilla on verotuksellinen kotipaikka Ranskassa. Hän saa Ranskasta kiinteistötuloa, josta perittiin vuosina 2008–2011 CSG-maksua, sosiaaliturvavelan lyhentämiseen tarkoitettua maksua (jäljempänä CRDS-maksu), 2 prosentin sosiaalimaksua sekä tämän maksun 0,3 prosentin ja 1,1 prosentin suuruisia lisämaksuja.

19. Kun viranomainen oli kieltäytynyt hyväksymästä de Lobkowiczin pyyntöä saada vapautus edellä mainituista maksuista, tämä nosti kanteen tribunal administratif de Rouenissa (Rouenin hallintotuomioistuin, Ranska).

5 — EUVL 2004, L 166, s. 1.

20. Tribunal administratif de Rouen totesi 13.12.2013 antamassaan tuomiossa, että lausunnon antaminen CRDS-maksuihin liittyvistä määristä raukeaa, koska viranomainen oli tällä välin palauttanut ne,[6] ja hylkäsi de Lobkowiczin vaatimukset muilta osin.

21. De Lobkowicz haki tähän tuomioon muutosta cour administrative d'appel de Douaissa.

22. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että kyseiset maksut ovat kansallisen oikeuden mukaan veroja, joten se, ettei de Lobkowicz saa mitään niihin liittyvää välitöntä vastiketta, ei voi saattaa niiden aiheellisuutta kyseenalaiseksi.

23. Se muistuttaa seuraavaksi, että vaikka unionin tuomioistuimen 26.2.2015 antamasta tuomiosta de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) ilmenee, että pääomatuloista perittävät veronluonteiset maksut, joilla on suora ja merkityksellinen yhteys tiettyihin sosiaaliturvan aloihin, kuuluvat asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan, unionin virkamiehiä ja heidän perheenjäseniään, jotka kuuluvat unionin toimielinten pakollisen sosiaaliturvajärjestelmän piiriin, ei voida pitää näissä asetuksissa tarkoitettuina työntekijöinä.[7] Heihin ei näin ollen voida soveltaa asetuksen N:o 1408/71 13 artiklaa ja asetuksen N:o 883/2004 11 artiklaa.

24. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tähdentää vielä, että vaikka unionin virkamies olisi SEUT 45 artiklan määräyksissä tarkoitettu työntekijä, tässä artiklassa ei aseteta mitään yleistä perustetta sille, miten jäsenvaltioiden ja unionin toimielinten toimivalta jaetaan sosiaaliturvaetuuksien tai maksuihin perustumattomien erityisetuuksien rahoituksen osalta.

25. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko jokin unionin oikeuden periaate esteenä sille, että Euroopan komission virkamieheltä peritään [CSG-maksu], sosiaalimaksu sekä 0,3 prosentin ja 1,1 prosentin suuruiset sosiaalimaksun lisämaksut Euroopan unionin jäsenvaltiossa saaduista kiinteistötuloista?”

26. Kirjallisia huomautuksia kysymyksestä ovat esittäneet de Lobkowicz, Ranskan hallitus ja komissio. Ranskan hallitus on Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 16 artiklan kolmannen kohdan nojalla pyytänyt, että unionin tuomioistuin kokoontuu tässä oikeudenkäynnissä suurena jaostona. De Lobkowiczin, Ranskan hallituksen ja komission suulliset huomautukset kuultiin 18.10.2016 pidetyssä istunnossa.

6 — De Lobkowiczin huomautuksista ilmenee, että vapautus CRDS-maksuun liittyvien määrien maksamisesta myönnettiin sen johdosta, että sosiaaliturvalain L. 136-1 §:ää muutettiin, ja sen johdosta, että Conseil d'État (Ranskan ylin hallintotuomioistuin) antoi 4.5.2011 tuomion Ministre du Budget v. Cousin (ECLI:FR:CESSR:2011:330551.20110504), jossa se katsoi, että CRDS-maksua – silloinkin kun se määräytyy pääomatulojen perusteella – voitiin periä vain henkilöiltä, joilla oli verotuksellinen kotipaikka Ranskassa ja jotka kuuluvat Ranskan pakolliseen sairausvakuutusjärjestelmään. Vaikuttaa kuitenkin siltä, että viimeksi mainitun arviointiperusteen käyttöönotto johtui lainsäädäntövirheestä, ja se peruttiin vuoden 2012 sosiaaliturvan rahoituksesta annetulla lailla, jota ei sovelleta pääasian tosiseikkoihin; tästä ks. raportti Matt, J. L, *Impôt sur le revenu, Contribution sociale généralisée: Quelles réformes*?, Conseil des prélèvements obligatoires, Pariisi, 2015, s. 15, saatavissa sivustolta https://www.ccomptes.fr.

7 — Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa tässä yhteydessä tuomioon 3.10.2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530), joka koskee asetuksen N:o 1408/71 tulkintaa.

IV Tapauksen tarkastelu

A *Ennakkoratkaisukysymyksen tutkittavaksi ottaminen ja unionin tuomioistuimelle esitetyn kysymyksen uudelleenmuotoilu*

27. Ranskan hallitus väittää pääasiallisesti, että ennakkoratkaisukysymyksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on esittänyt SEUT 45 artiklaan liittyvän kysymyksen täsmentämättä sen enempää pääasian valittajan kansalaisuutta kuin sitä, onko viimeksi mainittu käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen.

28. Väite ei käsitykseni mukaan voi menestyä.

29. Pitää paikkansa, että SEUT 267 artiklaan perustuvassa yhteistyössä kansallisen tuomioistuimen on määritettävä esittämiinsä kysymyksiin liittyvät tosiseikat ja oikeussäännöt tai ainakin selostettava ne tosiseikkoja koskevat oletukset, joihin kysymykset perustuvat. [8]

30. Kuten unionin tuomioistuin on toistuvasti muistuttanut, tällä vaatimuksella pyritään kahteen tavoitteeseen. Sillä pyritään yhtäältä mahdollistamaan se, että unionin tuomioistuin pystyy tulkitsemaan unionin oikeutta ja vastaamaan kysymyksiin siten, että siitä on hyötyä ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle. Toisaalta sillä pyritään antamaan jäsenvaltioiden hallituksille sekä muille osapuolille, joita asia koskee, mahdollisuus esittää huomautuksia Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklan mukaisesti, koska tämän määräyksen mukaan ainoastaan ennakkoratkaisupyynnöt annetaan tiedoksi osapuolille. [9]

31. Käsiteltävässä ennakkoratkaisupyynnössä ei tässä tapauksessa ole mitään niistä puutteista, joista Ranskan hallitus arvostelee sitä. Unionin tuomioistuin ei sitä paitsi voi myöskään kieltäytyä vastaamasta kysymykseen sillä perusteella, että pääasian taustalla oleva tilanne rajoittuu vain yhden jäsenvaltion alueelle.

32. Myönnän kylläkin Ranskan hallituksen kantaan yhtyen, ettei pelkästään se, että henkilö on unionin virkamies, anna suoraan lain nojalla SEUT 45 artiklassa tarkoitetun työntekijän asemaa, koska tämä asema edellyttää, että oikeutta vapaaseen liikkuvuuteen on konkreettisesti käytetty. [10] Ranskan hallituksen toissijaisesti esittämistä kirjallisista huomautuksista kuitenkin ilmenee olevan kiistatonta, että de Lobkowicz on työskennellyt komission palveluksessa Belgiassa ja että hän on näin ollen käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen työskennelläkseen muussa jäsenvaltiossa kuin Ranskassa. Se, että de Lobkowicz verotuksellisesti asuu Ranskassa pöytäkirjan 13 artiklan perusteella, merkitsee lisäksi, että hänellä oli kotipaikka tässä jäsenvaltiossa, kun hän vuonna 1979 alkoi työskennellä komission palveluksessa Brysselissä (Belgia). [11] On näin ollen merkityksetöntä, ettei ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ilmoita unionin tuomioistuimelle de Lobkowiczin kansalaisuutta.

33. Ranskan hallituksen väite perustuu joka tapauksessa siihen virheelliseen lähtökohtaan, että ennakkoratkaisukysymys, sellaisena kuin se on muotoillut sen uudelleen, koskee yksinomaan SEUT 45 artiklaa.

8 — Ks. vastaavasti mm. määräys 14.11.2013, Mlamali (C-257/13, ei julkaistu, EU:C:2013:763, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

9 — Ks. vastaavasti mm. määräys 14.11.2013, Mlamali (C-257/13, ei julkaistu, EU:C:2013:763, 18 ja 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

10 — Ks. tuomio 16.12.2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821, 39–43 kohta). Ks. myös ratkaisuehdotukseni Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:393, 25 kohta).

11 — Tämän vuoksi verotuksellinen kotipaikka on – toisin kuin Ranskan hallitus väittää – unionin virkamiesten osalta seikka, jonka perusteella voidaan määrittää, kuuluuko kyseinen henkilö SEUT 45 artiklan soveltamisalaan. Pöytäkirjan 13 artikla perustuu nimittäin oikeudelliseen olettamaan, että toimielinten palveluksessa olevat virkamiehet ja muuhun henkilöstöön kuuluvat säilyttävät koko uransa ajan verotuksellisen kotipaikkansa eli etujensa keskuksen jäsenvaltiossa, jonka alueella heillä oli kotipaikka palvelukseen tullessaan.

34. Kuten katson ja kuten komission kirjallisista huomautuksista ilmenee, kun otetaan huomioon ennakkoratkaisukysymyksen sanamuoto, jonka mukaan kysymyksellä pyritään selvittämään, onko jokin unionin oikeuden ”periaate” mahdollisesti esteenä sille, että unionin virkamieheltä peritään sosiaaliturvamaksuja jäsenvaltiossa, jossa hänellä on verotuksellinen kotipaikka, kysymystä on täysin mahdollista tarkastella toisesta näkökulmasta eli henkilöstösääntöjen tulkinnan näkökulmasta ottamalla niiden yhteydessä tarvittaessa huomioon vilpittömän yhteistyön periaate, sellaisena kuin tämä ilmaistaan SEU 4 artiklan 3 kohdassa, tai – kuten jäljempänä tarkastelen lähemmin – johdettava pöytäkirjan 14 artiklaa ja henkilöstösääntöjen säännöksiä tulkitsemalla yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate.

35. Kuten oikeuskäytäntö osoittaa, ennakkoratkaisukysymys on siis edelleen merkityksellinen unionin oikeuden tulkinnan kannalta siitä riippumatta, onko unionin virkamies tai muuhun henkilöstöön kuuluva käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen. [12]

36. Mielestäni tästä seuraa, että vaikka Ranskan hallituksen esiin tuomat puutteet olisi näytetty toteen, unionin tuomioistuin ei voi jättää ennakkoratkaisukysymystä tutkimatta eikä kieltäytyä vastaamasta siihen toimivallan puuttumisen vuoksi.

37. Se, ettei kansallinen tuomioistuin ole yksilöinyt nimenomaista unionin oikeuden määräystä tai säännöstä, jonka tulkintaa se pyytää, voi kylläkin joskus aiheuttaa sellaisia vaikeuksia, että unionin tuomioistuin joutuu kieltäytymään vastaamasta aineellisesti ennakkoratkaisukysymykseen. [13] Otettuaan huomioon kaikki ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esiin tuomat seikat ja pitääkseen SEUT 267 artiklan mukaisesti ensisijaisesti huolta siitä, että se antaa hyödyllisen vastauksen pyyntöön, joka sille on esitetty pääasian ratkaisemiseksi, unionin tuomioistuin on kuitenkin usein päätynyt ottamaan huomioon unionin oikeuden sääntöjä, joihin kansallinen tuomioistuin ei ole viitannut kysymystään esittäessään. [14] Tilanne on tämä erityisesti silloin, kun unionin tuomioistuimelle esitetyssä ennakkoratkaisukysymyksessä ei tuoda esiin mitään tiettyä unionin oikeusääntöä vaan siinä viitataan yleisesti perussopimukseen tai unionin oikeuteen kokonaisuutena. [15] Jos kysymykset on muotoiltu epätäsmällisesti, epäselvästi tai epätarkasti, unionin tuomioistuin varaa itselleen oikeuden poimia ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämistä seikoista ja pääasian asiakirja-aineistosta ne unionin oikeutta koskevat seikat, joita on syytä tulkita, kun otetaan huomioon riidan kohde. [16]

38. Kun otetaan huomioon pääasian valittajan asema ja unionin tuomioistuimen 26.2.2015 antamassaan tuomiossa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) esittämä ratkaisu, johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin laajasti viittaa, katson, että tässä tapauksessa ennakkoratkaisukysymys on muotoiltava uudelleen siten, että sillä pyritään selvittämään, onko asetuksia N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 vastaavalla tavalla olemassa yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate, joka perustuisi joko SEUT 45 artiklan tulkintaan tai pöytäkirjan ja

12 — Siitä, ettei työskentelyvuosia, joita Belgian kansalaisille on kertynyt unionin toimielinten palveluksessa, oteta Belgiassa huomioon eläkeoikeuksien saamiseksi tai että ne otetaan siellä huomioon vain osittain, ks. tuomio 16.12.2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821); määräys 9.7.2010, Ricci ja Pisaneschi (C-286/09, ei julkaistu, EU:C:2010:420) ja tuomio 10.9.2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591). Siitä, ettei työskentelykausia, joita sopimusperusteiselle toimihenkilölle, joka on Belgian kansalainen, on kertynyt unionin toimielimessä, oteta Belgiassa huomioon arvioitaessa oikeutta työttömyyskorvauksiin, ks. myös tuomio 4.2.2015, Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54).

13 — Ks. vastaavasti julkisasiamies Wahlin ratkaisuehdotus Gullotta ja Farmacia di Gullotta Davide & C. (C-497/12, EU:C:2015:168, 89 kohta). Ks. vastaavasti mm. tuomio 13.2.2014, Crono Service ym. (C-419/12 ja C-420/12, EU:C:2014:81).

14 — Ks. esim. tuomio 21.2.2006, Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, 29 kohta) ja tuomio 27.10.2009, ČEZ (C-115/08, EU:C:2009:660, 81 kohta). Jos unionin tuomioistuimelle toimitetun asiakirja-aineiston tila mahdollistaa sen, tällä unionin tuomioistuimen toimivallalla muotoilla ennakkoratkaisukysymys uudelleen pystytään myös estämään muutoin todennäköinen ennakkoratkaisupyynnön esittäminen uudelleen, joten se perustuu myös prosessiekonomisiin syihin. Ks. vastaavasti ratkaisuehdotukseni Gysen (C-449/06, EU:C:2007:663, 43 kohta).

15 — Ks. mm. tuomio 13.12.1984, Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, 9–11 kohta) ja tuomio 26.9.1996, Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, 21–23 kohta).

16 — Ks. mm. tuomio 13.12.1984, Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, 9 kohta); tuomio 26.9.1996, Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, 21 kohta) ja tuomio 11.3.2010, Attanasio Group (C-384/08, EU:C:2010:133, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

henkilöstösääntöjen säännösten tulkintaan siten, että huomioon otetaan tarvittaessa vilpittömän yhteistyön periaate, ja joka olisi esteenä sille, että unionin toimielimen virkamieheltä peritään pääasiassa kyseessä olevia sosiaaliturvamaksuja, jotka määräytyvät sellaisten kiinteistötulojen perusteella, jotka virkamies saa jäsenvaltiossa, jossa hänellä on verotuksellinen kotipaikka.

B *Asiakysymys*

39. Vastattaessa ehdottamallani tavalla uudelleen muotoiltuun ennakkoratkaisukysymykseen on mielestäni lähdettävä liikkeelle tutkimalla 26.2.2015 annettua tuomiota de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123). Sen jälkeen on selvitettävä, voidaanko tässä tuomiossa esitettyä ratkaisua soveltaa käsiteltävään asiaan.

1. Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123)

40. Kuten olen jo maininnut, de Ruyter oli alankomaalaisen yhtiön palveluksessa ollut Alankomaiden kansalainen, jolla kuitenkin oli verotuksellinen kotipaikka Ranskassa. Hän sai vuosina 1997–2004 Alankomaista peräisin olevaa sopimusperusteista elinkorkoa, jota Ranskan veroviranomaiset pitivät pääomatulona ja josta tämän perusteella perittiin CSG-maksua ja CRDS-maksua, 2 prosentin sosiaalimaksua sekä tämän sosiaalimaksun 0,3 prosentin suuruista lisämaksua.

41. De Ruyter riitautti sosiaalimaksujen perimisen Ranskan hallintotuomioistuimissa. Hän väitti 15.2.2000 annettuun tuomioon komissio v. Ranska (C-34/98, EU:C:2000:84) ja 15.2.2000 annettuun tuomioon komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85)[17] viitaten, että koska sosiaalimaksut oli tarkoitettu nimenomaisesti Ranskan pakollisten sosiaaliturvajärjestelmien rahoittamiseen, niillä rikottiin asetuksen N:o 1408/71 13 artiklaa, jossa ilmaistaan yhden sosiaaliturvalainsäädännön periaate.

42. Asian unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saattanut kansallinen tuomioistuin (Ranskan Conseil d'État) ei epäillyt sitä, että kyseisillä sosiaalimaksuilla rahoitettiin Ranskan pakollisia sosiaaliturvajärjestelmiä. Conseil d'État oli sitä vastoin epävarma siitä, voitiinko yhtäältä sen perusteella, että kyseisten sosiaalimaksujen määräytymisperusteena eivät – 15.2.2000 annettuun tuomioon komissio v. Ranska (C-34/98, EU:C:2000:84) ja 15.2.2000 annettuun tuomioon komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85) johtaneista tilanteista poiketen – olleet ansiotulot ja ansiotuloja korvaavat tulot vaan verovelvollisen pääomatulot siitä riippumatta, harjoittiko hän mitään taloudellista toimintaa, ja toisaalta sen perusteella, etteivät sosiaalimaksut antaneet oikeutta mihinkään sosiaaliturvajärjestelmästä suoritettavaan etuuteen tai etuun, kuitenkin katsoa, että sosiaalimaksuilla oli suora ja merkityksellinen yhteys tiettyihin sosiaaliturvan aloihin siten, että ne todellakin kuuluivat asetuksen N:o 1408/71 soveltamisalaan.

43. Unionin tuomioistuin vastasi kysymykseen myöntävästi.

44. Se muistutti ensinnäkin, että ratkaisevana tekijänä asetuksen N:o 1408/71 soveltamisen kannalta on kansallisen säännöksen ja asetuksen 4 artiklassa lueteltuja sosiaaliturvan aloja koskevan lainsäädännön välinen yhteys, jonka on oltava suora ja riittävän merkityksellinen, ja että on merkityksetöntä, että tietty maksu voidaan kansallisen oikeuden perusteella luokitella veroksi.[18]

17 — Ensin mainittu tuomio koski CRDS-maksua ja jälkimmäinen CSG-maksua.

18 — Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 23 ja 24 kohta).

45. Unionin tuomioistuin samaten muistutti oikeuskäytännöstään,[19] jonka mukaan asetuksen N:o 1408/71 soveltamisen kannalta on merkityksetöntä, saadaanko maksun vastikkeena etuuksia vai ei, koska ratkaiseva kriteeri on se, onko maksu tarkoitettu nimenomaisesti jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän rahoittamiseen.[20]

46. Unionin tuomioistuin katsoi seuraavaksi, että ansiotuloja ja niitä korvaavia tuloja koskevaa päätelmää, jonka se oli tehnyt 15.2.2000 antamassaan tuomiossa komissio v. Ranska (C-34/98, EU:C:2000:84, 36 ja 37 kohta) ja 15.2.2000 antamassaan tuomiossa komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85, 34 ja 35 kohta), oli sovellettava maksuihin, joiden määräytymisperusteena ovat pääomatulot, sillä ei ole kiistetty, että näistä maksuista saatava tuotto käytetään suoraan ja nimenomaisesti tiettyjen sosiaaliturvan alojen rahoittamiseen Ranskassa.[21]

47. Unionin tuomioistuin on tässä yhteydessä tähdentänyt, että ratkaisevaa ei ole työsuhteen olemassaolo vaan se, että henkilöllä on yhden tai useamman vakuutustapahtuman varalta otettu pakollinen tai vapaaehtoinen vakuutus jossakin asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan a alakohdassa mainitussa yleisessä taikka erityisessä sosiaaliturvajärjestelmässä.[22]

48. Unionin tuomioistuin on lisäksi todennut, että kun otetaan huomioon erityisesti asetuksessa N:o 1408/71 säädetyn lainvalintajärjestelmän kattavuus ja etenkin asetuksen 13 artiklassa ilmaistu yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate, jolla pyritään välttämään vaikeudet, joita voi aiheutua useamman kansallisen lainsäädännön samanaikaisesta soveltamisesta, ja poistamaan unionin alueella liikkuvien henkilöiden erilainen kohtelu, asetuksen N:o 1408/71 soveltamista ei voida rajata ainoastaan henkilöiden työsuhteistaan saamiin tuloihin, sillä muutoin asetuksen 13 artiklaa sovellettaisiin eri tavalla siitä riippuen, mikä on heidän saamiensa tulojen alkuperä.[23] ”Nimittäin se, että jäsenvaltiossa asuvista henkilöistä ne, jotka on vakuutettu jonkin toisen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmässä, velvoitettaisiin lisäksi rahoittamaan, vaikka vain osittain, asuinvaltionsa sosiaaliturvaa, johtaisi asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan kannalta arvioiden erilaiseen kohteluun, koska kaikkien muiden tässä viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa asuvien henkilöiden on maksettava sosiaaliturvamaksuja vain tämän jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään”.[24]

49. Unionin tuomioistuimen mukaan tästä seuraa, että koska de Ruyteriin ei sovelleta mitään asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan soveltamista koskevista nimenomaista poikkeuksista, häneltä ei voida periä kyseisiä maksuja sen enempää työsuhteesta saatujen tulojen kuin pääomatulojen osalta, eikä se, ettei pääomatuloista ole vielä peritty veronluonteisia maksuja sosiaaliturvamaksuina työskentelypaikan jäsenvaltiossa, voi kyseenalaistaa näitä toteamuksia.[25]

50. Unionin tuomioistuimen päättely perustuu siis keskeisesti sosiaaliturvalainsäädäntöjen päällekkäisen soveltamisen kieltävän säännön ja lainvalintasäännön tiukkaan noudattamiseen, sellaisina kuin näistä säännöistä säädetään asetuksen N:o 1408/71 13 artiklassa, eli käytännössä työskentelypaikan jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön yksinomaiseen toimivaltaan. Kuten julkisasiamies Sharpston on todennut ratkaisuehdotuksensa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307) 57 kohdassa, johon unionin tuomioistuin on viitannut tuomion 41 kohdassa, tässä asiassa kyseessä olleiden maksujen periminen de

19 — Tuomio 15.2.2000, komissio v. Ranska (C-34/98, EU:C:2000:84, 39 ja 40 kohta) ja tuomio 15.2.2000, komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85, 37 ja 38 kohta).

20 — Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 26 kohta).

21 — Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 28 kohta).

22 — Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 31 kohta).

23 — Ks. vastaavasti tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 35, 37 ja 38 kohta).

24 — Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 — Tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 40 ja 41 kohta).

Ruyterilta ”merkitsisi, että [asetuksen N:o 1408/71] 13 artiklan 1 kohdan sovellettavien lainsäädäntöjen päällekkäisyyden kieltoa ja 13 artiklan 2 kohdan a alakohdan lainvalintasääntöä rikottaisiin. Sillä seikalla, perittiinkö de Ruyterin Alankomaissa saamista elinkoroista tosiasiallisesti sosiaaliturvamaksuja siellä, ei näin ollen ole merkitystä”. [26]

51. Onko vastaava päättely mahdollinen nyt käsiteltävässä asiassa?

52. Ranskan hallitus väittää, ettei tämä voi tulla kyseeseen. Se nimittäin katsoo, että koska unionin virkamies ei kuulu asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan, hän ei voi vedota yhden sosiaaliturvalainsäädännön periaatteeseen, sillä tälle periaatteelle ei ole vastinetta sen enempää unionin primaarioikeudessa, erityisesti SEUT 45 artiklassa, kuin unionin johdetussa oikeudessa.

53. Ranskan hallituksen kanta ei ole täysin virheellinen, mutta käsitykseni mukaan siinä kuitenkin sivuutetaan olennaisen tärkeä oikeudellinen seikka eli se, että on olemassa unionin virkamiehiä koskeva yhteinen sosiaaliturvajärjestelmä, josta säädetään henkilöstösäännöissä. Se, että jäsenvaltiot ottavat henkilöstösäännöt huomioon ja noudattavat niitä, johtaa mielestäni siihen, että de Lobkowiczin tilanne on suuressa määrin rinnastettavissa de Ruyterin tilanteeseen.

2. Tuomiossa 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) esitetyn ratkaisun ulottaminen koskemaan pääasiaa

54. Ei ole kiistetty, että CSG-maksu ja muut pääasian kohteena olevat maksut on nimenomaisesti ja suoraan osoitettu Ranskan sosiaaliturvan eri alojen rahoittamiseen ja että ne tämän perusteella kuuluvat asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan. [27]

55. On lisäksi kiistatonta, että pääasian kohteena olevat kiinteistötulot ovat kansallisen oikeuden mukaan pääomatuloja samalla tavoin kuin 26.2.2015 annettuun tuomioon de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) johtaneen asian kohteena olleet elinkorot.

56. Kuten olen edellä todennut, on yhtä kiistatonta, ettei de Lobkowiczin kaltainen unionin virkamies kuulu asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan. [28]

57. Tämä seikka, joka erottaa nyt käsiteltävän asian 26.2.2015 annettuun tuomioon de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) johtaneesta asiasta, on saanut osapuolet keskittymään huomautuksissaan siihen ja olemaan erimielisiä siitä, perustuuko yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate suoraan SEUT 45 artiklaan. Komissio ja de Lobkowicz väittävät, että periaate perustuu tähän määräykseen ja että unionin tuomioistuimen 26.2.2015 antamassaan tuomiossa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) esittämää ratkaisua voidaan näin ollen soveltaa nyt käsiteltävään asiaan SEUT 45 artiklan tulkinnan perusteella. Kuten olen jo todennut, Ranskan hallitus puoltaa päinvastaista päättelyä ja väittää, että vain asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan kuuluvat työntekijät voivat hyötyä 26.2.2015 annetusta tuomiosta de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), sillä yhden sovellettavan lainsäädännön periaate vahvistetaan vain näissä asetuksissa.

26 — Julkisasiamies Sharpstonin ratkaisuehdotuksensa 56 kohdassa esittämän luonnehdinnan mukaan asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 1 kohdassa ilmaistu sovellettavien lainsäädäntöjen päällekkäisyyden kieltoa koskeva sääntö on ”ehdoton”, ja siihen voidaan soveltaa vain tämän asetuksen 14 c ja 14 f artiklassa säädettyjä poikkeuksia.

27 — On todettava, että 26.2.2015 annettu tuomio de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) koski CSG-maksua, 2 prosentin sosiaalimaksua ja 0,3 prosentin suuruista lisämaksua, kun taas nyt käsiteltävä asia koskee lisäksi 1,1 prosentin suuruista lisämaksua, jonka tuotto ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteamin tavoin osoitetaan aktiiviseen kansalliseen solidaarisuusrahastoon ja jonka on tämän tuomioistuimen mukaan katsottava samaten kuuluvan asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan.

28 — Ks. mm. tuomio 3.10.2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530, 41 kohta) ja tuomio 16.12.2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821, 35 kohta).

58. Huolimatta istunnossa toistetuista komission yrityksistä löytää oikeuskäytännöstä seikkoja, jotka voisivat tukea sen kantaa, jonka mukaan tällainen periaate seuraa tosiasiallisesti ja suoraan SEUT 45 artiklasta, katson, että yhteisöjen tuomioistuin on jo ratkaissut tämän erimielisyyden vastakkaisella tavalla 16.1.1992 antamassaan tuomiossa komissio v. Ranska (C-57/90, EU:C:1992:10). Komissio ja Ranskan tasavalta olivat jo tässä asiassa, joka koski asetuksen N:o 1408/71 soveltamisalan ulkopuolelle jäävien varhennetun vanhuuseläkkeen tai lisävanhuuseläkkeen saajien tilannetta, eri mieltä siitä, oliko yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate asetuksen N:o 1408/71 säännöksiä varhaisempi periaate, joka on saanut alkunsa työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskevista perustamissopimuksen määräyksistä.[29] Vaikka komissio myönsi, että väitetty jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen koski järjestelmien edunsaajia, jotka eivät tuolloin kuuluneet asetuksen N:o 1408/71 soveltamisalaan, se väitti, että yhteisöjen tuomioistuin oli ennen asetuksen voimaantuloa antamissaan tuomioissa tulkinnut ETY:n perustamissopimuksen 48 ja 51 artiklaa (joista on tullut SEUT 45 ja SEUT 48 artikla) siten, että yhden sovellettavan lainsäädännön periaate oli olemassa.[30] Yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi komission väitteet vastoin julkisasiamies Lenzin kyseisessä asiassa esittämää ratkaisuehdotusta (C-57/90, ei julkaistu, EU:C:1991:345). Yhteisöjen tuomioistuin totesi, etteivät kyseisten järjestelmien edunsaajien tilanteet olleet sellaisia, joita säänneltiin erityisesti asetuksen N:o 1408/71 13 artiklassa, ja päätteli tästä, että ”yhden sovellettavan lainsäädännön periaatteeseen ei voida vedota heidän edukseen”,[31] ja katsoi tämän perusteella, että Ranskan tasavalta ei ollut ”jättänyt noudattamatta *ETY:n perustamissopimuksen mukaisia* jäsenyysvelvoitteittaan eikä etenkään rikkonut asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 1 koh[taa]”.[32]

59. Unionin tuomioistuimen myöhemmässä oikeuskäytännössä ei tähän mennessä ole todettu tätä tuomiota virheelliseksi. Komission mainitsema seikka, että unionin tuomioistuin tuo säännönmukaisesti esiin, että yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate ”ilmaistaan erityisesti” asetuksen N:o 1408/71 13 artiklassa,[33] on käsitykseni mukaan pelkästään muistutus siitä, että tällainen periaate ilmaistaan myös asetuksen muissa säännöksissä.[34]

60. Unionin tuomioistuimella on 26.10.2016 antamassaan tuomiossa Hoogstad (C-269/15, EU:C:2016:802, 37 kohta) lisäksi äskettäin ollut tilaisuus todeta jälleen, että yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaatteella säännellään ainoastaan asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 2 kohdassa ja 14–17 artiklassa mainittuja tilanteita siltä osin, kuin näissä säännöksissä määritetään lainvalintasäännöt, joita eri tilanteissa on sovellettava.

61. Komission istunnossa mainitsemien tuomioiden perusteella ei voida myöskään väittää, että unionin tuomioistuin olisi todennut yksiselitteisesti, että yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate seuraa suoraan työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskevista perussopimuksen määräyksistä.

62. Tämä pitää varmasti paikkansa 9.6.1964 annetun tuomion Nonnenmacher (92/63, EU:C:1964:40, s. 574) osalta. Kyseisessä tuomiossa, joka annettiin ennen 16.1.1992 annettua tuomiota komissio v. Ranska (C-57/90, EU:C:1992:10) ja jossa tulkitaan siirtotyöläisten sosiaaliturvasta 25.9.1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 3[35] 12 artiklan ja ETY:n perustamissopimuksen 48 ja 51 artiklan suhdetta, on todettu yhtäältä, että kieltoa soveltaa kahta työntekijöitä koskevaa kansallista lainsäädäntöä päällekkäin, ei voida ottaa käyttöön ilman, että siitä säädetään, ja toisaalta, että asetuksen

29 — Tuomio 16.1.1992, komissio v. Ranska (C-57/90, EU:C:1992:10, 8–10 kohta).

30 — Tuomio 16.1.1992, komissio v. Ranska (C-57/90, EU:C:1992:10, 8 ja 9 kohta).

31 — Tuomio 16.1.1992, komissio v. Ranska (C-57/90, EU:C:1992:10, 14 kohta).

32 — Tuomio 16.1.1992, komissio v. Ranska (C-57/90, EU:C:1992:10, 21 kohta, kursivointi tässä). Ks. samalla tavoin myös tuomio 6.2.1992, komissio v. Belgia (C-253/90, EU:C:1992:58, 18 kohta).

33 — Ks. mm. tuomio 12.6.2012, Hudzinski ja Wawrzyniak (C-611/10 ja C-612/10, EU:C:2012:339, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 — Ks. asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 2 kohdan osalta mm. tuomio 9.3.2006, Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, 21 kohta) ja tuomio 16.5.2013, Wencel (C-589/10, EU:C:2013:303, 47 kohta).

35 — EYVL 1958, s. 561.

N:o 3 12 artiklassa (mutta ei ETY:n perustamissopimuksen 48 ja 51 artiklassa) kiellettiin muun kuin työskentelyjäsenvaltion lainsäädännön soveltaminen vain siinä tapauksessa, että siinä velvoitetaan työntekijä osallistumaan sellaisen sosiaaliturvalaitoksen rahoittamiseen, josta hän ei saa lisäetuja saman vakuutustapahtuman perusteella ja samalta ajanjaksolta.

63. Tämä pitää paikkansa myös 15.2.2000 annetun tuomion komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85) osalta. Tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin on kylläkin todennut, että Ranskan tasavalta oli rikkonut EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklaa (joista on tullut SEUT 45 ja SEUT 49 artikla). Tämä ratkaisu kuitenkin seurasi ratkaisua, jonka yhteisöjen tuomioistuin oli tehnyt arvioidessaan asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan mukaisten jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä, ja siinä viitattiin tähän ratkaisuun. Yhteisöjen tuomioistuin ei myöskään todennut, että yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate seurasi edellä mainituista EY:n perustamissopimuksen määräyksistä. Se tyytyi katsomaan, että se, että työntekijöiden ja ammatinharjoittajien, jotka asuivat Ranskassa mutta eivät olleet Ranskan sosiaaliturvalainsäädännön alaisia, ansiotuloista ja niitä korvaavista tuloista kannettiin CSG-maksu, merkitsi sen vuoksi, että heidät velvoitettiin osallistumaan tämän jäsenvaltion sellaisen sosiaaliturvan rahoittamiseen, jonka piiriin he eivät kuuluneet, samalla sekä asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan rikkomista että työntekijöiden vapaan liikkuvuuden vastaista epäyhdenvertaista kohtelua juuri kyseisen artiklan olemassaolon perusteella.[36] Yhteisöjen tuomioistuimen toteama EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklan mukaisten jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen ei siten näytä olevan täysin itsenäinen suhteessa asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan mukaisten jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämiseen. Kuten täsmennän jäljempänä 65 kohdassa, joka tapauksessa se, että jäsenvaltiota kielletään vaatimasta, että työntekijän on osallistuttava sellaisen sosiaaliturvajärjestelmän rahoittamiseen, jonka piiriin hän ei kuulu, ei seuraa automaattisesti sitä edeltävästä toteamuksesta, että kyseinen tilanne kuuluu yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaatteen soveltamisalaan.

64. Näin ollen on todettava, että vaikka yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate varmasti auttaa edistämään työntekijöiden vapaata liikkuvuutta unionissa asettamalla heidät yhden ainoan sosiaaliturvalainsäädännön alaisuuteen,[37] periaate ei unionin oikeuden tässä kehitysvaiheessa seuraa suoraan SEUT 45 artiklasta tai se ei komission käyttämän ilmaisun mukaisesti ”luonnostaan liity” tähän määräykseen.

65. Tämän jälkeen on todettava, ettei ole suinkaan pois suljettua, että tämän asian osapuolten kiista yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaatteen alkuperästä osoittautuu lopulta sekaannukseksi merkityssisällöstä, jonka komissio antaa tälle ilmaisulle. Etenkin on niin, että kun otetaan huomioon unionin tuomioistuimessa esitetyt lausumat, näyttää nimittäin siltä, että komissio ymmärtää ilmaisun niin, että se on synonyymi kiellolle, jonka mukaan jäsenvaltiot eivät saa vaatia siirtotyöläisiä maksamaan sosiaalimaksuja, joista he eivät saa mitään etua eli joista he eivät saa vastikkeeksi mitään sosiaalietuuksia, tai velvoittaa heitä osallistumaan sellaisten kansallisten sosiaaliturvajärjestelmien rahoittamiseen, joiden piiriin he eivät kuulu eli joista heillä ei ole vähäisintäkään toivoa saada mitään etua. Kuten komissio on todennut, pitää paikkansa, että unionin tuomioistuin vaatii, että jäsenvaltioiden on noudatettava tätä kieltoa, jonka se toisinaan johtaa suoraan

36 — Ks. tuomio 15.2.2000, komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85, 42–45 kohta).

37 — Ks. vastaavasti mm. tuomio 26.5.2005, Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, 32 kohta).

henkilöiden vapaata liikkuvuutta koskevista perussopimuksen määräyksistä.[38] Tämä kielto ei kuitenkaan sekoitu yhden sovellettavan lainsäädännön periaatteeseen. Unionin tuomioistuin on nimittäin vaatinut kiellon noudattamista myös tilanteissa, joissa siirtotyöläiset kuuluivat samanaikaisesti useiden kansallisten sosiaaliturvalainsäädäntöjen alaisuuteen.[39]

66. Kielto, jonka mukaan jäsenvaltiot eivät saa asettaa kaksinkertaista maksuvelvollisuutta, johon ei liity lisäetuja, tai velvoittaa siirtotyöläistä osallistumaan sellaisen sosiaaliturvajärjestelmän rahoittamiseen, jonka piiriin hän ei kuulu ja joka ei siis voi tuottaa hänelle mitään etua, on käsitykseni mukaan tämän oikeuskäytännön yhteinen nimittäjä siitä riippumatta, säännelläänkö kyseistä tilannetta asetuksilla N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 vai jääkö se niiden soveltamisalan ulkopuolelle.

67. Tämä kielto seuraa toisin sanoen sekä yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaatteesta että – silloin kun periaatetta ei voida suoraan soveltaa – vaatimuksesta, että siirtotyöläisten ja kotimaassaan pysyvien työntekijöiden epäyhdenvertainen kohtelu on poistettava.[40]

68. Tässä asiassa on perimmiltään kysymys tästä kiellosta. On nimittäin kiistatonta, että de Lobkowiczilta vaadituilla sosiaalimaksuilla pyritään suoraan ja nimenomaisesti rahoittamaan Ranskan sosiaaliturvan eri aloja, vaikka de Lobkowicz ei kuulu tämän sosiaaliturvan piiriin, sillä hän kuuluu ainoastaan ja pakollisesti henkilöstösäännöillä perustetun yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän piiriin.

69. Tämän jälkeen on todettava, ettei käsitykseni mukaan voida jättää huomiotta eikä aliarvioida sitä, että de Lobkowiczin tilannetta säännellään henkilöstösäännöillä. Tämä seikka ei mielestäni saa etenkään johtaa siihen, että ennakkoratkaisukysymystä tarkastellaan ensisijaisesti SEUT 45 artiklan kannalta, vaan sitä on tarkasteltava nimenomaan henkilöstösääntöjen kannalta.

70. Tässä yhteydessä on muistutettava, että pöytäkirjan 14 artiklasta ja henkilöstösääntöjen säännöksistä ilmenee, että unionilla on yksinomainen toimivalta vahvistaa sen virkamiehiin sovellettava sosiaaliturvajärjestelmä ja tämän soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

71. Henkilöstösäännöissä mennään asetuksissa N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 säädettyä kansallisten sosiaaliturvalainsäädäntöjen yhteensovittamisjärjestelmää huomattavasti pidemmälle, koska niissä otetaan unionin virkamiesten hyväksi käyttöön todellinen *yhteinen* sairausvakuutusjärjestelmä ja eläkejärjestelmä. Kyse on järjestelmistä, joihin unionin virkamiesten on pakko liittyä palvelukseen tullessaan ja jotka koskevat olennaista osaa sosiaaliturvan aloista, jotka ilman vähäisintäkään epäilystä kuuluisivat asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 asialliseen soveltamisalaan, jos kysymys olisi kansallisiin lainsäädäntöihin perustuvasta muiden siirtotyöläisten sosiaaliturvasta,[41] ja jotka ilmenevät myös siten, että kyseisiin järjestelmiin maksetaan sosiaaliturvamaksuja.[42]

38 — Ks. mm. tuomio 15.2.1996, Kemmler (C-53/95, EU:C:1996:58, 13 ja 14 kohta); tuomio 15.2.2000, komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85, 42 ja 45 kohta); tuomio 19.3.2002, Hervein ym. (C-393/99 ja C-394/99, EU:C:2002:182, 49 kohta); tuomio 21.1.2016, komissio v. Kypros (C-515/14, EU:C:2016:30, 40 kohta) ja tuomio 6.10.2016, Adrien ym. (C-466/15, EU:C:2016:749, 30 kohta). Komissio on istunnossa viitannut suurimpaan osaan näistä tuomioista tukeakseen kantaansa, jonka mukaan yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaate vahvistetaan SEUT 45 artiklassa.

39 — Ks. tuomio 19.3.2002, Hervein ym. (C-393/99 ja C-394/99, EU:C:2002:182, 49, 61 ja 64 kohta); tuomio 9.3.2006, Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, 34–36 kohta) ja tuomio 6.10.2016, Adrien ym. (C-466/15, EU:C:2016:749, 30 kohta). Ks. vastaavasti myös julkisasiamies Sharpstonin ratkaisuehdotus de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307, 58 kohta).

40 — On kiinnostavaa huomata tässä yhteydessä, että unionin tuomioistuin on 6.10.2016 antamassaan tuomiossa Adrien ym. (C-466/15, EU:C:2016:749, 30 kohta) pitänyt tuossa asiassa kyseessä ollutta Ranskan lainsäädäntöä vapaata liikkuvuutta rajoittavana ja siten SEUT 45 artiklan vastaisena pelkästään sen perusteella, että kyseisten unionin väliaikaisten toimihenkilöiden oli maksettava kansalliseen eläkejärjestelmään, johon he edelleen kuuluivat käytettyään valintaoikeutta, joka tässä lainsäädännössä annettiin unionin palvelukseen siirtyneille kansallisille virkamiehille, ”eläkemaksuja saamatta siitä mitään etua”.

41 — Muistutan, että sosiaaliturvaa koskevia henkilöstösääntöjen säännöksiä sovelletaan muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen nojalla analogisesti väliaikaisiin toimihenkilöihin.

42 — Ks. yhteisestä sairausvakuutusjärjestelmästä henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta ja eläkejärjestelmästä henkilöstösääntöjen 83 artiklan 2 kohta.

72. On selvää, että jäsenvaltioiden on sosiaaliturvajärjestelmiensä järjestämistä koskevaa toimivaltaansa käyttäessään noudatettava unionin oikeutta,[43] erityisesti pöytäkirjaa, jolla on sama oikeudellinen arvo kuin perussopimuksilla,[44] ja henkilöstösääntöjä, joista on muistutettava, että niistä on säädetty yleisesti pätevällä asetuksella, että ne ovat kaikilta osiltaan velvoittavia ja että niitä sovelletaan sellaisinaan kaikissa jäsenvaltioissa, kuten SEUT 288 artiklan toisessa kohdassa määrätään.[45]

73. Tämän vuoksi jäsenvaltio, joka perii unionin virkamieheltä sosiaaliturvamaksuja, joiden määräytymisperusteena on hänen palkkansa, loukkaa selvästi unionin toimielinten toimivaltaa, joka perustuu pöytäkirjan 14 artiklaan ja henkilöstösääntöjen säännöksiin. Asianomaisen unionin virkamiehen näkökulmasta tällainen maksujen periminen on omiaan vähentämään hänen halukkuuttaan ottaa vastaan virka unionin toimielinten palveluksessa, koska se pakottaa hänet jatkamaan maksujen maksamista kotijäsenvaltionsa sosiaaliturvajärjestelmään ilman, että hän saisi siitä mitään vastiketta,[46] kun taas unionin toimielinten näkökulmasta tämä tilanne haittaa niiden toiminnan moitteetonta sujumista, mikä on vastoin vilpitöntä yhteistyötä ja avunantoa koskevaa velvollisuutta, jota jäsenvaltioiden on noudatettava ja johon sisältyy velvollisuus helpottaa unionin toimielinten päämäärän toteuttamista.[47]

74. Sama koskee jäsenvaltion lainsäädäntöä, jonka perusteella unionin virkamiehen palkasta ja palkkiosta peritään maksuja, joilla on suoraan ja nimenomaisesti tarkoitus rahoittaa kyseisen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmää, ja näin on siitä riippumatta, että kansallisessa lainsäädännössä maksut luokitellaan veroiksi[48] ja etteivät ne anna mitään oikeutta jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön mukaisiin etuuksiin tai etuihin.[49] Kun otetaan huomioon pöytäkirja ja henkilöstösäännöt, unionin virkamiehen ei nimittäin voida palkkansa osalta katsoa kuuluvan jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön alaisuuteen, ja tämä tarkoittaa myös sen jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädäntöä, jossa hän pöytäkirjan 13 artiklan mukaan asuu verotuksellisesti.

75. Sillä, että unionin toimielimillä on yksinomainen toimivalta vahvistaa virkamiestensä sairausvakuutus- ja eläkejärjestelmiä koskevat säännöt ja yksityiskohtaiset menettelyohjeet, pyritään paitsi helpottamaan virkamiesten palvelukseenottoa myös turvaamaan heille kattava ja tasalaatuinen sosiaaliturva ja vahvistamaan osuus, jolla he osallistuvat kyseisten järjestelmien rahoittamiseen, riippumatta laeista, joilla sosiaaliturvaa säännellään heidän kotijäsenvaltiossaan. Sillä, että unionin toimielimille on annettu tällainen toimivalta, pyritään siis myös takaamaan eri kansalaisuuksia edustavien unionin virkamiesten yhdenvertainen kohtelu erityisesti sen välttämiseksi, että heidät voitaisiin mahdollisesti velvoittaa osallistumaan useiden sosiaaliturvajärjestelmien rahoittamiseen tai maksamaan niihin maksuja.

43 — Ks. mm. tuomio 4.12.2003, Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, 31 kohta); tuomio 4.2.2015, Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54, 21 kohta) ja tuomio 10.9.2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, 35 kohta).

44 — Ks. mm. 18.12.2014 annettu lausunto 2/13 (EU:C:2014:2454, 161 kohta).

45 — Ks. vastaavasti mm. tuomio 4.7.2013, Gardella (C-233/12, EU:C:2013:449, 30 kohta) ja tuomio 10.9.2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, 36 kohta). Muuhun henkilöstöön sovellettavista palvelussuhteen ehdoista ks. myös tuomio 4.12.2003, Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, 32 kohta).

46 — Ks. vastaavasti mm. tuomio 21.1.2016, komissio v. Kypros (C-515/14, EU:C:2016:30, 45 kohta)

47 — Ks. vastaavasti mm. tuomio 21.1.2016, komissio v. Kypros (C-515/14, EU:C:2016:30, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 — Unionin virkamiesten ja väliaikaisten toimihenkilöiden erityistapauksessa sen, että tällaiset maksut, joiden määräytymisperusteena ovat unionin toimielimissä työskentelystä saatavat tulot, luokiteltaisiin kansallisessa lainsäädännössä veroiksi, estää sitä paitsi kielto, joka ilmaistaan pöytäkirjan 12 artiklan toisessa kohdassa, jonka mukaan nämä henkilöt eivät maksa kansallista veroa unionin maksamista palkoista ja palkkiosta.

49 — Ks. analogisesti tuomio 15.2.2000, komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85, 32, 37 ja 38 kohta) ja tuomio 26.2.2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 24 ja 26 kohta).

76. Katson näin ollen, että pöytäkirjan 14 artiklalla ja sosiaaliturvaa koskevilla henkilöstösääntöjen säännöksillä on unionin virkamiehiin nähden vähintäänkin vastaava tehtävä kuin asetuksen N:o 1408/71 13 artiklalla ja asetuksen N:o 883/2004 11 artiklalla muiden siirtotyöläisen osalta ja että tämä tehtävä muodostuu erityisesti siitä, että kielletään sosiaaliturvajärjestelmien päällekkäinen soveltaminen ja velvollisuus osallistua tällaisten järjestelmien rahoittamiseen ja/tai maksaa niihin maksuja ilman, että niistä voi saada mitään etuja.

77. Tätä kantaa tukee, että unionin virkamiehistä (ja väliaikaisista toimihenkilöistä) poiketen unionin sopimussuhteiset toimihenkilöt, joiden työsopimusten pituus ei pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan lähtökohtaisesti voinut ylittää kolmea vuotta, kuuluvat asetuksen N:o 1408/71 16 artiklan 3 kohdan soveltamisalaan, sellaisena kuin tämä säännös on muutettuna 16.9.2009 annetulla parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 988/2009,[50] ja asetuksen N:o 883/2004 15 artiklan soveltamisalaan.[51] Vaikka sopimussuhteisilla toimihenkilöillä tosiaan on valintaoikeus, tämän oikeuden käyttäminen, joka tulee voimaan työsuhteen alkamispäivänä, voi johtaa vain yhden jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön soveltamiseen. Edellä mainittujen asetusten säännösten mukaisesti unionin sopimussuhteinen toimihenkilö, joka verotuksellisesti asuu Ranskassa ja joka valitsee työskentelyvaltionsa – esimerkiksi Belgian – sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisen, on samalla tavoin kuin muut asetusten N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 soveltamisalaan kuuluvat työntekijät vapautettava velvollisuudesta rahoittaa – edes osittain – sen jäsenvaltion, jossa hänellä on verotuksellinen kotipaikka, sosiaaliturvajärjestelmää, jonka piiriin hän ei kuulu, kuten 26.2.2015 annetussa tuomiossa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 38–40 kohta) esitetystä ratkaisusta ilmenee, ja tämä koskee näin ollen myös toimihenkilön pääomatuloja.

78. Kun otetaan huomioon myös, miten henkilöstösäännöt, joiden muistutan olevan peräisin vuodelta 1968, sekä asetukset N:o 1408/71 ja N:o 883/2004 niveltyvät toisiinsa, näyttää täysin epätodennäköiseltä, että unionin lainsäätäjä olisi halunnut, että siirtotyöläisten ryhmään kuuluvista työntekijöistä unionin virkamiehet ja väliaikaiset toimihenkilöt suljetaan pois yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaatteen alaisuudesta, etenkin kun heidän kohdallaan tämä lainsäädäntö muodostuu relevanteista henkilöstösääntöjen säännöksistä. Nämä unionin virkamiehet ja väliaikaiset toimihenkilöt päinvastoin jäävät näiden asetusten soveltamisalan ulkopuolelle sen vuoksi, että he kuuluvat jo henkilöstösäännöillä perustetun yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän piiriin.

79. Katson näin ollen, että unionin tuomioistuimen 26.2.2015 antamassaan tuomiossa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 38–40 kohta) esittämän ratkaisun oikeuttavaa päättelyä voidaan soveltaa myös de Lobkowiczin kaltaisen unionin virkamiehen tilanteeseen. Muussa tapauksessa kyseisen virkamiehen, jolla on pöytäkirjan 13 artiklan perusteella verotuksellinen kotipaikka Ranskassa, olisi paitsi pakko maksaa henkilöstösääntöjen perusteella maksuja yhteiseen sairausvakuutusjärjestelmään myös rahoittaa – vaikka vain osittain – Ranskan sosiaaliturvajärjestelmän eri aloja, kun taas muut Ranskassa asuvat, jotka eivät ole käyttäneet oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, maksavat maksuja vain Ranskan järjestelmään.

80. Tätä päättelyä ei käsitykseni mukaan voida kumota Ranskan hallituksen vastaväitteillä, joiden mukaan kyseisten maksujen perusteella ei kuitenkaan saa mitään suoraa vastiketta sosiaalietuuksina, kun otetaan huomioon, että ne luokitellaan kansallisessa oikeudessa veroiksi ja ettei kyseisistä pääomatuloista kanneta mitään vastaavaa maksua.

50 — EUVL 2009, L 284, s. 43.

51 — Näissä kahdessa säännöksessä säädetään seuraavaa: ”Euroopan [unionin] sopimussuhteiset toimihenkilöt voivat valita, sovelletaanko sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jossa he työskentelevät, sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jonka alaisia he viimeksi ovat olleet, vai sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jonka kansalaisia he ovat, jos kyseessä ovat muut kuin tällaisiin toimihenkilöihin sovellettavan järjestelmän mukaisiin perheavustuksiin liittyvät säännökset. Tämä valintaoikeus, jota voidaan käyttää vain kerran, tulee voimaan työsuhteen alkamispäivänä.” On muistutettava, että ennen kuin sopimussuhteisten toimihenkilöiden ryhmä luotiin muihin toimihenkilöihin sovellettavan säännöstön puitteissa, asetuksen N:o 1408/71 16 artiklan 3 kohta koski ylimääräisiä toimihenkilöitä.

81. Kuten sekä de Lobkowicz että komissio ovat huomauttaneet, unionin tuomioistuin on nimittäin jo tutkinut ja hylännyt nämä vastaväitteet 15.2.2000 antamassaan tuomiossa komissio v. Ranska (C-169/98, EU:C:2000:85, 31–38 kohta) ja 26.2.2015 antamassaan tuomiossa de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, 41 kohta).

82. Siltä osin kuin on kysymys erityisesti Ranskan hallituksen toisesta vastaväitteestä, totean vielä, että vaikkei ole kiistetty, että Ranskan tasavallalla on oikeus käyttää verotustoimivaltaansa de Lobkowiczin kiinteistötuloihin, etenkään kun näihin tuloihin ei voida soveltaa pöytäkirjan 13 artiklan määräyksiä, tätä toimivaltaa käytettäessä on kuitenkin noudatettava unionin oikeutta. Koska tässä asiassa kyseessä olevat maksut on siitä riippumatta, miten ne luokitellaan kansallisessa oikeudessa, kuitenkin nimenomaisesti ja suoraan osoitettu Ranskan sosiaaliturvan rahoittamiseen, niiden on katsottava kuuluvan sen yksinomaisen toimivallan soveltamisalaan, joka unionin toimielimillä on virkamiestensä sairausvakuutusjärjestelmän vahvistamiseksi ja joka on edellä todetuin tavoin esteenä sille, että jäsenvaltio voisi velvoittaa kyseiset virkamiehet rahoittamaan – vaikka vain osittain – tämän jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmää, kun heillä ei – muista tässä jäsenvaltiossa asuvista ja sen sosiaaliturvajärjestelmän piiriin kuuluvista poiketen – ole vähäisintäkään toivoa saada tästä järjestelmästä mitään etua.

V Ratkaisuehdotus

83. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa cour administrative d'appel de Douain ennakkoratkaisukysymykseen seuraavasti:

Yhden sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön periaatetta, sellaisena kuin se ilmenee EU-, EUT- ja EHTY-sopimusten liitteenä olevan Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 14 artiklasta ja Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja näiden yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta ja komission virkamiehiin väliaikaisesti sovellettavista erityistoimenpiteistä 29.2.1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom, EHTY) N:o 259/68 säännöksistä, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna 20.12.2010 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1240/2010, on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että unionin toimielimen virkamieheltä, joka kuuluu täysin tällä asetuksella säädetyn yhteisen sairausvakuutusjärjestelmän piiriin, perittäisiin jäsenvaltiossa, jossa hän verotuksellisesti asuu, maksuja, jotka on nimenomaisesti ja suoraan osoitettu kyseisen jäsenvaltion sosiaaliturvan rahoittamiseen ja joiden määräytymisperusteena ovat tässä jäsenvaltiossa saadut kiinteistötulot, joten jäsenvaltio ei voi vaatia näitä virkamiehiä rahoittamaan – edes osittain – sen sosiaaliturvajärjestelmää, kun heillä ei – muista tässä jäsenvaltiossa asuvista ja sen sosiaaliturvajärjestelmän piiriin kuuluvista poiketen – ole vähäisintäkään toivoa saada tästä järjestelmästä mitään etua.